

op end 52, havde efter hans Forklaring sin Grund i, at der ikke meldte sig flere. Han erklærer bestemt og under Eds Tilbud, at der, da de 52 vare modtagne, ikke var flere, der begjærede at indlades, og at han ikke enten ved Ord eller Gjerning har forhindret Nogen i at komme med. Have enkelte Afvisninger fundet Sted senere, har det sin gyldige Grund deri, at Vedkommende først have meldt sig, efter at Afdgangen lovlig var sluttet. Han kan ikke mindes eller tænke sig at have brugt den paalagde Yttring: „Nu er det nok!“, og selv om en saadan Yttring er falden oppe fra Tribunen, da de 50 vare talte, har den efter hans Overtydning ikke foranlediget, at der blev standset, idet der derefter endnu blev modtaget to. — Mod denne Opfattelse foreligger der imidlertid andre Vidnesbyrd, som bestemt gaa ud paa, at den i Gang værende Tilstrømning til Tribunen bevirkedes standset ved, at en Yttring som den nævnte faldt fra Tribunen. Det er under Forhørene positivt oplyst og stadfæstet ved den Paagjældendes egen Forklaring, at Ordføreren for General Thomsens Stillere, Bryggerier og Kaptain S. L. Tvede af Helsingør, der havde taget Blads paa Tribunen for at være behjælpelig med Tællingen af dem, der gik op ad Trappen til denne, høit og lydeligt yttrede, da han havde talt 50: „Nu er det nok“, og at Tilgangen hermed standse, efter at der var kommet endnu to Mænd op, som vare ved Trappen, da Ytringen faldt. Det maa under alle Omstændigheder anses for rimeligt, at denne Udtalelse, som tydelig hørtes omkring i Salen, havde til Følge, at der ikke meldte sig flere Deltagere i Afstemningsbegjæringen, idet man mente, at det nu var unyttig Uleilighed at møde frem, og i den saaledes fremkaldte Misforstaaelse maa den afgjørende Marsag søges til, at Begjæringen om navnlig Afstemning faldt ud til Intet. Magernes Ordfører, Kjøbmand Schjøtt, yttre i Slutningen af Forhøret, at han „er sikker paa, at den skriftlige Afstemning vilde have stadfæstet General Thomsens Valg, ja han er overbevist om, at der vilde have væ-

ret maaske 3 Gange saa mange for ham som imod ham.“ Om end denne Forudsætning maatte være fuldkommen sikker, kan den ikke være afgjørende, da ethvert kæmpende Mindretal har en politisk Interesse i at faa sin Styrke officielt konstateret, og Loven hjemler det Afdgangen dertil, forudsat at det blot tæller 50 aktive Vælgere. Maatte det siges at være Valgbestyrelsens Skyld, at det ikke kom til skriftlig Afstemning ved det omhandlede Valg, kunde der derfor i denne Omstændighed ligge et ikke ringe Motiv til at fordre Valget omgjort. Det er imidlertid klart, at det ikke kan regnes Valgledelsen som saadan til Last, at Personer, der ikke høre til Valgbestyrelsen, optræde paa en Maade, der afstedkommer Misforstaaelse og Forvirring, hvorved Sværkættelsen af en Akt, hvortil Loven under visse Betingelser aabner de Tilstedeværende Afdgang, faktisk forstyrres. Udvalget tror derfor at burde indstille Valget til Godkendelse, ihvorvel der i Udvalget er delte Meninger om, hvorvidt Valgformanden ved større Omsigt maatte have kunnet fyldestgjort Begjæringen om navnlig Afstemning paa en mere tilfredsstillende Maade, da der ikke ses at have været nogen tvingende Nødvendighed for at beordre Rekvirenterne op paa Tribunen, efter som Navnene i behørig Tid vel kunde have været modtagne i Salen og den fornødne Sævnførelse med Valglisten fundet Sted bagefter.